

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske banke za obnovu i razvitak, Z., koju zastupa opunomoćenica B. B., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Udruge, zastupane po predsjednici Udruge D. R. iz P., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 7. rujna 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/436, urbroj: 401-01/05-19-2 od 6. prosinca 2019. godine.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika pod točkom I. izreke poništeno je rješenje Hrvatske banke za obnovu i razvitak (dalje: tužitelja) br.: 15/0219 od 8. svibnja 2019. godine, kojim je odbijen dio zahtjeva za pristup informacijama Udruge. Pod točkom II. izreke odobreno je zainteresiranoj osobi pravo na pristup preslici dokumenata iz kojih proizlazi informacija o nazivima projekata, izvoznicima (pravnim osobama), zemljama izvoza i u kojem ih je iznosu tužitelj financirao, odnosno podržao u periodu od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2018. kao izvozna banka i izvozno kreditna agencija RH kroz sustav potpore izvoznicima, odnosno kroz sve programe namijenjene izvoznicima, uključujući programe kreditiranja, osiguranja izvoza i izdavanja garancija. Naloženo je Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak ustupiti sukladno točki II. izreke osporavanog rješenja u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti tog rješenja (točka III. izreke). Predmet se u dijelu zahtjeva koji se odnosi na preslike zaključaka i dokumenata usvojenih na sjednicama uprave Hrvatske banke za obnovu i razvitak u periodu navedenim pod točkom B koji se odnose na projekte koje Hrvatska banka za obnovu i razvitak financira kao izvozna banka i izvozno-kreditna agencija Republike Hrvatske, dostavlja prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj ističe da je svojim rješenjem od 8. svibnja 2019. odbio dio zahtjeva za pristup informacijama Udruge naveden pod točkom B (pristup dokumentima iz kojih proizlaze informacije o nazivima projekata, izvoznicima (pravnim osobama), zemljama izvoza u kojem ih je iznosu HBOR financirao, odnosno, podržao u periodu 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2018. kao izvozna banka i izvozno kreditna agencija RH kroz sustav potpore izvoznicima, odnosno kroz sve programe namijenjene izvoznicima, uključujući programe kreditiranja, osiguranja izvoza i izdavanja

garancija) i D – pristup preslikama zaključaka i dokumenata usvojenih na sjednicama uprave HBOR-a u istom periodu pod točkom B koje se odnose na projekte koje HBOR financira kao izvozna banka i izvozno kreditna agencija RH. Ističe da dosadašnje presude ovog Suda slijede praksu Povjerenika te traži promjenu dosadašnje sudske prakse, dajući za isto argumentaciju. Navodi da je HBOR osnovan Zakonom o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak („Narodne novine“, broj: 138/06. i 25/13.) kao posebna financijska institucija, odnosno kao razvojna i izvozna banka sa ciljem poticanja razvitka hrvatskog gospodarstva u skladu s člankom 1. i 2. Zakona. U skladu s člankom 4. istog Zakona HBOR je lex specialis te u smislu članka 23. stavak 1. izričito i jasno se određuje da se ukoliko samim Zakonom o HBOR-u nije drukčije određeno, na ustroj i poslovanje HBOR-a primjenjuju odredbe Zakona o trgovačkim društvima koje se odnose na društvo s ograničenom odgovornošću te odredbe Zakona o bankama, odnosno sada Zakona o kreditnim institucijama („Narodne novine“, broj: 159/13., 19/15., 102/15. i 15/18., dalje: ZOKI). U skladu s člankom 5. stavak 1. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, HBOR je ujedno i tijelo javne vlasti, budući je pravna osoba koju je osnovala Republika Hrvatska, pa stoga se primjenjuje i ZPPI, ali na način koji nije u suprotnosti sa Zakonom o HBOR-u. U skladu s člankom 11. Zakona HBOR svoje djelatnosti provodi izravno i neizravno putem poslovnih banaka i drugih pravnih osoba te pri tome odobrava kredite i zaključuje ugovore o kreditu s poslovnim bankama u ulozi korisnika kredita. Ističe da ne raspolaže javnim sredstvima u odnosu na svoje klijente. Ukoliko je dvojbena pravni odnos HBOR-a i banke – krajnjeg korisnika, smatra da je potrebno zakazati glavnu raspravu. Prilaže pravno mišljenje renomiranih autoriteta, profesora s Katedre za trgovačko pravo i pravo društva P. fakulteta u Z. Smatra da informacije o klijentima nisu dostupne javnosti, a pogotovo nisu dostupne primjenom odredbe članka 16. stavak 3. ZPPI-a. Dostavljanje traženih podataka dovelo bi do štetnih posljedica za HBOR-ove gospodarske interese, ali i gospodarske interese RH te klijenata HBOR-a jer postoji realna mogućnost isticanja brojnih tužbi klijenata, ali i drugih osoba (primjerice jamaca, založnih dužnika i dr.), radi povrede tajnosti podataka, a time i podnošenje zahtjeva za naknadom štete. U slučaju nastanka materijalne štete, nastala bi i nematerijalna šteta u vidu gubljenja reputacije i ugleda u javnosti za HBOR, ali i Republiku Hrvatsku koja je njezin osnivač i jamac. Kao posljedica dostave podataka u smislu članka 16. stavak 3. ZPPI-a očito se može sagledati mogući neravnopravan položaj hrvatskih poduzetnika u odnosu na poduzetnike iz EU država, gdje se zaštićeni podaci ne dostavljaju javnosti. Ističe da od 21 razvojnih banaka/institucija samo šest su na obvezi primjenjivati propise o pravu na pristup informacijama, sve vezano uz bankovnu tajnu, a od njih niti jedna banka/institucija da ne objavljuje javne podatke svojim klijentima. Glede pojma javnih sredstava i raspolaganja javnim sredstvima ističe da stajalište Vrhovnog suda izraženo u presudi broj: U-zpz-6/2016 treba tumačiti na ispravan način, prema kojoj presudi javnost ima pravo dobiti samo informacije od općeg interesa, da pravo na pristup informacijama od općeg interesa ne jamči pravo pristupa svim službenim dokumentima te da sredstva iz državnog proračuna spadaju u javna sredstva u odnosu na koja se primjenjuju odredbe članka 16. stavak 3. ZPPI-a i to za HBOR nije sporno. Ističe da sa izvršenjem uplata sredstava iz državnog proračuna HBOR-u izvršeno je i raspolaganje RH javnim sredstvima te su predmetna sredstva iz državnog proračuna (koja jesu javna sredstva) uplaćena u temeljni kapital HBOR-a takvim raspolaganjem postala imovina HBOR-a, a u ovdje navedenim slučajevima informaciju o raspolaganju javnim sredstvima jedino može dati onaj tko je izvršio tu raspoložbu u odnosu na HBOR (Republika Hrvatska – Ministarstvo financija i drugo ovlašteno tijelo). U odnosu na jamstvo RH, u skladu s člankom 8. Zakona HBOR-u RH jamči za obveze HBOR-a u prvom slučaju, HBOR se nalazi u položaju vjerovnika novčane tražbine, a ne dužnika, to znači da u vezi s danim kreditima zapravo nema obveze RH da jamči za

obveze HBOR-a. U drugom slučaju ishod je jednak jer nije HBOR taj koji raspolaže javnim sredstvima, nego Republika Hrvatska. Riječ je o raspolaganju javnim sredstvima od strane Republike Hrvatske (a ne HBOR-a) i njezinih ovlaštenih tijela, za već zakonom određenu namjenu. HBOR raspolaže javnim sredstvima u smislu članka 16. stavak 3. istog Zakona jedino u slučaju kada obavlja bankarne poslove čiji su predmet doznačena namjenska sredstva Republike Hrvatske, a to su određeni poslovi kreditiranja, ulaganja te osiguranja izvoza. Skreće pozornost da je dosadašnje tumačenje članka 16. stavak 3. ZPPI-a od strane suda neodrživo (u korist navedenog zaključka ističe presude pod poslovnim brojem: UsII-501/18, UsII-499/18). Ističe da je ovdje podnositelj zahtjeva već zahtjevom od 18. listopada 2016. godine zatražio dokumente iz kojih proizlaze informacije o tome koliko je projekata, kojeg naziva, kojih izvoznika, u kojim sektorima i djelatnostima, u kojim zemljama izvoza i u kojem iznosu HBOR kreditirao, ali u periodu od 1. siječnja 2011. do 31. prosinca 2014. kao izvozna banka te je HBOR u skladu s presudom naslovnog suda, broj: UsII-128/17 te rješenja Povjerenika od 4. svibnja 2017. podnositelju dostavio tražene informacije. Međutim sada podnositelj ponovno traži informaciju od HBOR-a za cijelo četverogodišnje razdoblje pa je riječ o očitom primjeru zlorporabe iz članka 23. stavak 5. točka 5. ZPPI-a. Obzirom na način na koji je postavljen zahtjev isti zahvaća informacije koje to ne predstavljaju, ali su predmet zaštićenog interesa iz članka 15. istog Zakona i testa razmjernosti javnog interesa iz članka 16. stavak 1. i 2. istog Zakona. Ukazuje na presudu suda UsII-172/18 u kojoj je primijenjen članak 23. stavak 5. točka 5. u slučaju članka 16. stavak 3. ZPPI-a o zlorporabi prava na pristup informacijama. Ističe da je Republika Hrvatska potpisnica Ugovora o pristupanju Republike Hrvatske Europskoj uniji te osnivački ugovori u Republici Hrvatskoj imaju jednaku vrijednost kao i domaći zakoni i hrvatski sudovi su ih u obvezi primjenjivati. Prema tim ugovorima postoji pravo na zaštitu podataka za klijente EIB-a koje je istovremeno tijelo javne vlasti i financijska institucija (isto kao i HBOR) te koji, uz načelnu transparentnost podataka, istovremeno dosljedno provodi i zaštitu bankovne/profesionalne tajne. EIB, kao tijelo javne vlasti i institucija EU, ali i financijska institucija, poštujući načela i standarde bankovnog poslovanja, ne čini dostupnima ugovorne podatke vezano uz bankovno poslovanje, odnosno ne otkriva podatke koji su bankovna tajna. Bez obzira na uplatu javnih sredstva država članica u kapital EIB-a (od čega i RH iz državnog proračuna RH u kapital EIB-a uplaćuje iznos od 854.400,000 eur) od EIB-a ne mogu tražiti informacije koje podliježu ograničenjima o dostupnosti istih. Tako niti HBOR, u koji RH iz državnog proračuna također vrši uplate u temeljni kapital, na isti način, a sukladno Zakonu o HBOR-u ne mogu dostaviti informacije zaštićene bankovnom tajnom. Smatra da se u konkretnom slučaju radi o zaštićenim podacima HBOR-a, poslovnih banaka i njihovih klijenata, kao i da zainteresirana osoba zloropotrebljava pravo na pristup informacijama, a tuženik pogrešno smatra da se na HBOR u ovom konkretnom slučaju ima primijeniti članak 16. stavak 3. Zakona, koje je mišljenje tuženika u suprotnosti s činjenicom postojanja ograničenja iz Zakona o HBOR-u, ZOKI-a, te citiranih propisa EU, Pravilnika o zaštiti poslovne bankovne tajne u HBOR-u i drugih propisa. Predlaže Sudu usvojiti tužbeni zahtjev te poništenje rješenja tuženika u točkama I.-III., a samo podredno, u slučaju da naslovni Sud ne odluči u ovoj pravnoj stvari na navedeni način, donošenje presude kojom se usvaja tužbeni zahtjev i poništava rješenje tuženika u točkama I.-III. te predmet vratiti istom na ponovno odlučivanje. Predlaže i podnosi prijedlog za prekid postupka obrazlažući isti prijedlog ujednačavanjem primjene prava EU te da se zatraži od Suda Europske unije utvrđenje je li članak 16. stavak 3. ZPPI-a usklađen s pravom EU, napominjući da je kod Suda dana 2. veljače 2018. godine održano ročište u predmetu UsII-286/17 i UsII-287/17, u kojem je Sud prihvatio prijedlog HBOR-a te donio rješenje o prekidu postupka i obraćanju Sudu Europske unije radi utvrđivanja navedenog

prethodnog pitanja, navodeći i druge predmete vođene kod ovog Suda u kojima je određen prekid spora do donošenja odluke Suda. Ističe da je 12. rujna 2018. godine zaprimio rješenje Suda donijeto u predmetu C-90/18 (rješenje Suda EU), međutim bez obzira na navedeno, Sud EU u točki 3.1. svog rješenja da navodi da nacionalni sud može ponoviti isto pitanje, ali na način da postupi u skladu s člankom 94. Poslovnika Suda EU. Kako i dalje postoje svi razlozi zbog kojih je Sud u predmetu UsII-286/17 i svim ostalim gore navedenim postupcima smatra da treba prekinuti ovaj spor te se obratiti Sudu EU s prethodnim pitanjem.

Tuženik u očitovanju na tužbu ističe da je osporenim rješenjem poništio rješenje tužitelja od 8. svibnja 2019. godine te da je u jednom dijelu odobrio Udruzi Zelena Istra pristup zatraženim informacijama, dok je u drugom dijelu predmet vraćen na prvostupanjski postupak. Smatra kako se Zakon o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak, a osobito Zakon o kreditnim institucijama, ne može u konkretnom slučaju uzimati kao *lex specialis*. Obzirom na to da izuzeće postoji u članku 15. stavak 2. točka 2. istog Zakona, razvidno je kako ne postoji sukob između propisa niti sukob između pravnih načela jer navedeni Zakon uvažava postojanje mogućnosti ograničenja od pristupa koje je razrađeno Zakonom o kreditnim institucijama, uz obavezno provođenje testa razmjernosti javnog interesa ako se ne radi o raspolaganju javnim sredstvima. Ukazuje i na presudu Vrhovnog suda RH, broj: U-zpz-6/16-7 od 17. listopada 2018. godine, u kojoj je jasno dano do znanja da se Zakon o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak, odnosno Zakon o kreditnim institucijama, ne može u konkretnom slučaju uzimati kao *lex specialis* u odnosu na ZPPI. Smatra kako je potpuno nepotrebno tužiteljevo navođenje propisa koji se odnose na Europsku investicijsku banku i posljedično Ugovora o Europskoj uniji i Ugovora o funkcioniranju Europske unije, budući da je ZPPI propis čije je donošenje u nadležnosti država članica te se njime razrađuje ustavno pravo građana. Neosnovan je tužiteljev pokušaj da analogijom izjednači poziciju Europske investicijske banke i tužitelja, budući da se radi o dvije potpuno drugačije institucije na koje se primjenjuju različiti propisi – drugim riječima tužitelj predstavlja tijelo javne vlasti koje je obvezno primjenjivati odredbe ZPPI-a koje raspolaže javnim sredstvima i koje je u tom slučaju obvezno postupiti sukladno odredbi članka 16. stavak 3. navedenog Zakona, odnosno članku 16. stavak 1. istog, kada okolnosti konkretnog slučaja na to upućuju. U odnosu na prijedlog tužitelja za prekidom ovog postupka, radi rješavanja prethodnog pravnog pitanja pred Sudom Europske unije, odnosno radi utvrđenja je li članak 16. stavak 3. istog Zakona usklađen s pravom Europske unije, odnosno Uredbom 1049/2001 Europskog parlamenta i vijeća od 30. svibnja 2001. godine o javnom pristupu dokumentima Europskog parlamenta, vijeća i komisije, smatra da navedeni konstituirani prijepor ne predstavlja prethodno pitanje u ovom postupku u smislu članka 55. ZUP-a iz razloga što navedeni prijepor niti ne može biti predmet prethodnog pitanja u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju EU koji u stavku 1. propisuje da predmet prethodnog pitanja može biti: a) tumačenje ugovora ili b) valjanost i tumačenje akata, institucija tijela, ureda ili agencija Unije. Obzirom da tužitelj traži tumačenje usklađenosti odredbe nacionalnog zakonodavstva koje je u isključivoj ingerenciji država članica s odredbama općenito određenih propisa EU, odnosno pravnih instituta, smatra da nema pravne osnove za pokretanje postupka po prethodnom pitanju. Prvostupanjsko tijelo ne predstavlja agenciju koju su osnovale institucije Europske unije u smislu točke 8. preambule Uredbe, a iz članka 2. ZPPI jasno proizlazi da je navedeni Zakon usklađen i s predmetnom Uredbom, što znači Uredba regulira pristup dokumentima institucija EU, dok ZPPI uređuje pitanje pristupa informacijama u posjedu tijela javne vlasti u RH. Tuženik ukazuje na rješenje Suda Europske unije u predmetu C-90/18 od 6. rujna 2018., u kojem je utvrđena očita nedopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku koju je Sudu EU uputio upravo Visoki upravni sud RH na prijedlog tužitelja. Stoga napominje kako je točkom 26.

predmetnog rješenja Suda EU jasno navedeno da „u tom pogledu treba istaknuti da se Uredbom br. 1049/2001 uređuje isključivo pristup javnosti dokumentima Europskog parlamenta, vijeća Europske unije i Europske komisije te da se stoga ne primjenjuje niti na zahtjeve za informacije podnesene nacionalnim tijelima niti na one podnesene EIB-u“. Ukazuje na presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: U-zpz-6/16 od 17. listopada 2018. godine kojom je isti sud odbio zahtjev za izvanredno preispitivanje zakonitosti pravomoćne presude Visokog upravnog suda RH, poslovni broj: UsII-101/15 od 2. rujna 2015. godine, prihvaćajući stajalište da tužitelj raspolaže javnim sredstvima. Predlaže odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

Tužitelj se očitovao o odgovoru na tužbu tuženika podneskom zaprimljenim kod ovog Suda 26. veljače 2020. godine ostajući kod svih navoda iz tužbe, predlažući zakazivanje rasprave, te detaljno se očitujući o odgovoru tuženika.

Zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu, iako je dostava poziva istoj uredno iskazana.

Sud je ovaj spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16.-odluka Ustavnog suda RH i 29/17., dalje: ZUS), budući je sporna pravna kvalifikacija utvrđenih činjenica, slijedom čega, prema ocjeni ovog Suda, nije bilo potrebno daljnje utvrđivanje činjeničnog stanja.

Nadalje, kao prvo treba reći da ovaj Sud nije našao osnove za prijedlog tužitelja za prekidom ovog upravnog spora i upućivanja prethodnog pitanja Sudu EU, s obzirom da je u bitno istovrsno činjeničnim i pravnim okolnostima u predmetu poslovni broj: UsII-286/17, već podnio zahtjev za prethodnu odluku i tumačenje članka 15. stavak 3. podstavka 2. UFEU i članka 4. stavak 1. Uredbe br. 1049/2001, te je Sud EU svojim rješenjem br. C-90/18 od 6. rujna 2018. godine zahtjev ocijenio očito nedopuštenim.

Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

Iz spisa predmeta proizlazi da je prvostupanjskim rješenjem tužitelja odbijen dio zahtjeva zainteresirane osobe za pristup informacijama naveden pod točkama B i D zahtjeva pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točka 2. i točke 5. ZPPI, uz obrazloženje da je zatražena informacija bankovna tajna, odnosno da zainteresirana osoba zloupotrebljava pravo na pristup informacijama. Naime, zainteresirana osoba je od tužitelja zatražila informacije: 1. je li tužitelj kao izvozna banka i izvozno kreditna agencija RH kroz sustav potpore izvoznicima, odnosno kroz sve programe namijenjene izvoznicima, uključujući programe kreditiranja, osiguranja izvoza i izdavanja garancija podržala tvrtku E.₁ d.o.o. ili „J.“ tvrtku P. S. L. i E.₂ d.o.o., koja je u postupku javne nabave odabrana od tvrtke C. G. K. L.L.T. za realizaciju projekta termoelektrane na ugljen K. e R. (n. K.) ili tvrtku O. 3... C. d.o.o., koja je potkolzuntant u navedenom poslu; 2. koliko je projekata, kojeg naziva, kojih izvoznika (pravnih osoba), u kojim sektorima i djelatnostima, u kojim zemljama izvoza i u kojem iznosu Hrvatska banka za obnovu i razvitak financirala, odnosno podržala u periodu od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2018. godine kao izvozna banka i izvozno kreditna agencija RH kroz sustav potpora izvoznicima, odnosno kroz sve programe namijenjene izvoznicima, uključujući programe kreditiranja, osiguranja izvoza i izdavanja garancija; 3. preslike ugovora koje je tužitelj sklopio u vezi s točkom 1.; 4. preslike zaključaka i dokumenata usvojenih na sjednicama uprave tužitelja u periodu navedenom pod točkom 2. koje se odnose na projekte koje tužitelj financira kao izvozna banka i izvozno-kreditna agencija RH; 5. preslike dokumenata iz kojih proizlaze informacije o tome na koji je način tužitelj proveo analizu okolišnih, društvenih i ekonomskih učinaka projekata Kosova e Re, ukoliko je ista provedena. Nije sporno da je tužitelj u odnosu na zatražene točke pod 1., 3. i 5. zahtjeva obavijestio

zainteresiranu osobu dopisom od 8. svibnja 2019. godine kako vezano uz točku 1. zahtjeva tužitelj u dijelu poslova osiguravanja izvoza koje provodi u ime i za račun RH, od društva E.1 d.o.o. i E.2 d.o.o. niti od društva O. 3... C. d.o.o. nije zaprimio zahtjeve za izdavanje police osiguranja te sukladno navedenom, društvima kroz programe osiguranja izvoza nije pružio podršku, niti ima evidentiranih odobrenja kredita i garancija za navedene tvrtke. Stoga da ne postoje niti ugovori traženi pod točkom 3. zahtjeva te je vezano za točku 5. zahtjeva tužitelj u dijelu poslova osiguranja izvoza koje je provodio u ime i za račun RH za projekt K. e R. nije zaprimio zahtjev za izdavanje police osiguranja niti po jednom od programa osiguranja izvoza te nastavno na navedeno nije proveo analizu navedenog projekta, niti analizu okolišnih, društvenih i ekonomskih učinaka tog projekta. U vezi zahtjeva pod 2. tužitelj je zainteresiranoj osobi dostavio podatke o tome koliko je projekata i u kojim sektorima i djelatnostima financirao, odnosno podržao u periodu od 1. siječnja 2015. do 31. prosinca 2018. godine kao izvozna banka i izvozno-kreditna agencija RH kroz sustav potpore izvoznicima, odnosno kroz sve programe namijenjene izvoznicima, uključujući programe kreditiranja, osiguranja izvoza i izdavanja garancija. Međutim u preostalom dijelu zahtjeva je odbio zahtjev zainteresirane osobe rješenjem poslovni broj: 15/19 od 8. svibnja 2019. godine. Odbijajući zahtjev tužitelj se pozvao na Zakon o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak, Zakon o kreditnim institucijama i Zakon o financijskom osiguranju, kao i zaključke tužitelja u obvezi pridržavati se propisa o bankovnoj tajni, pozivajući se na odredbe Zakona o zaštiti tajnosti podataka koji se odnose na poslovnu tajnu. Tužitelj je nakon što je proveo test razmjernosti javnog interesa utvrdio da se pristup informacijama traženim u zahtjevu može ograničiti u smislu odredbe članka 15. stavak 2. točka 2. ZPPI-a, zaključivši da bi davanjem traženih informacija zainteresiranoj osobi bio povrijeđen interes zaštite podataka koji predstavljaju bankovnu tajnu u skladu s člankom 156. Zakona o kreditnim institucijama te da u odnosu na javni interes prevladava potreba zaštite bankovne tajne korisnika, odnosno izvoznika. Osim toga, ističe da se zahtjevom pod točkom 4. zapravo traži velika količina podataka, koja obrada bi i sistematizacija opteretila normalan rad i funkcioniranje tijela javne vlasti, a podaci da nisu posebno izdvojeni u jednu evidenciju, pa bi njihovo prikupljanje zahtijevalo angažiranost tijela javne vlasti kroz dulji vremenski period, slijedom čega je taj zahtjev odbijen pozivom na odredbu članka 23. stavak 5. točka 2. ZPPI-a zbog zaštite bankovne tajne te temeljem članka 23. stavak 5. točka 5. istog Zakona zbog zlouporabe prava na pristup informacijama.

Postupajući po žalbi zainteresirane osobe tuženik je u žalbenom postupku razmatrao odredbe članka 23. stavak 5. točka 5. te članka 15. stavak 2. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama te u potpunosti donio pravilnu odluku na način kako je to navedeno pod točkama I. do IV. izreke osporenog rješenja tuženika, pri čemu je tuženik za svoju odluku dao detaljno očitovanje koje u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, budući je obrazloženje osporenog rješenja tuženika u cijelosti doneseno u skladu s mjerodavnim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama kao i dosadašnjoj praksi ovog Suda kao i praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske datoj u odluci istog suda, poslovni broj: U-zpz-6/2016-7 od 17. listopada 2018. godine, na koje odluke se tuženik pozvao u obrazloženju svog rješenja.

Naime, ovaj Sud je već kroz svoju raniju praksu ocijenio ovdje većinu prigovora tužitelja koje prigovore tužitelj iznosi i u ovoj tužbi protiv rješenja tuženika, koja pitanja ulaze u doseg odredbe članka 16. stavak 3. ZPPI-a.

Naime, zahtjevom za pravo na pristup informacijama o raspolaganju javnim sredstvima, u skladu s odredbom članka 16. stavak 3. navedenog Zakona, javnosti moraju biti dostupne bez iznimke, osim ako bi predstavljale klasificirani podatak (međutim ne i poslovnu tajnu), pa je tuženik pravilno u dijelu poništio rješenje tužitelja, u kom dijelu je zahtjev za

informacijom bio odbijen uz obrazloženje da su zatražene informacije poslovna tajna te da podnositelj zahtjeva zloupotrebljava pravo na pristup informacijama.

Ovaj Sud je već u nizu svojih presuda zauzeo stajalište da se u slučaju raspolaganja javnim sredstvima ne može razmatrati pitanje zlouporabe prava na pristup informacijama upravo poradi toga što je odredbom članka 16. stavak 3. navedenog Zakona izričito propisano i jasno da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti javnog interesa, osim ako te informacije predstavljaju klasificirani podatak, o čemu se međutim, prema ocjeni Suda te tuženika u konkretnom slučaju ne radi.

O prijedlogu tužitelja o mogućoj izmjeni prakse u odnosu na informacije o krajnjim korisnicima kredita Sud je raspravljao na svojoj sjednici svih sudaca 9. rujna 2019. godine, međutim na toj sjednici nije našao razloge za izmjenom postojeće prakse.

U konkretnom slučaju do drugačijeg rješenja ove upravne stvari ne može dovesti niti činjenica da je odredbom članka 23. Zakona o HBOR-u i na HBOR primjenjuju odredbom ZOKI-a o obvezi čuvanja bankovne tajne (navedeno proizlazi i iz presude ovog Suda, poslovni broj: UsII-286/17-22 od 20. rujna 2018. godine), a i Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi, na koju se poziva i sam tužitelj, poslovni broj: U-zpz-6/2016-7 od 17. listopada 2018. godine naveo kako se posljednje navedeni zakon ne može primijeniti kao lex specialis u odnosu na ZPPI.

Donoseći osporeno rješenje tuženik je u cijelosti odluku donio uvažavajući stajališta ovog Suda kao i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, prema kojem se Zakona o Hrvatskoj banci za obnovu i razvitak kao osobiti zakon o kreditnim institucijama ne može uzimati kao lex specialis u konkretnom slučaju, u odnosu na ZPPI.

Obzirom na sve naprijed izloženo i utvrđeno, na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, Sud je tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan odbio.

U Zagrebu, 7. rujna 2020.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.